

Dinsdag 31 augustus

Inmiddels zijn we bijna vijf maanden verder sinds mijn laatste blog over mijn COVID-19 periode. Er is veel gebeurd op schrijfgebied en ik heb alles wat ik wilde doen zonder problemen kunnen uitvoeren. Ik voel me als vanouds, maar dat zegt niet alles. Er is maar één manier om erachter te komen of de periode definitief kan worden afgesloten en dat gaat vandaag gebeuren.

Als eerste worden er longfoto's gemaakt. Dat gaat een stuk makkelijker dan tijdens mijn opname. Waar het toen niet lukte om mijn adem in te houden, is dat nu geen enkel probleem. Twee foto's van de thorax en eentje "en profiel". Daarna volgt de longfunctietest. Ik krijg een plastic buis in mijn mond en een knijper op mijn neus. Dan volgen verschillende testen waarbij ik soms zo diep mogelijk in en uit moet ademen en een andere keer zo snel mogelijk. De test stelt niet veel voor, hoewel ik me kan indenken dat het voor iemand die benauwd is als vervelend wordt ervaren.

Na een korte tijd wachten in de wachtruimte word ik naar binnen geroepen bij de longarts. Ik ben niet zenuwachtig, maar toch wel heel benieuwd naar de uitslag. Als ik haar lachende gezicht zie, weet ik al genoeg. Alles is in orde. De foto's zijn prima en de uitslag van de test valt binnen de normen. Met andere woorden: er is geen spoor meer van COVID-19 te zien en ik hoef niet terug te komen.

Ze laat mij de longfoto zien die tijdens mijn opname is gemaakt en legt uit wat de verschillen zijn. Ik wist wel dat ze niet best waren, maar nu kan ik het zelf zien. Het zwarte deel van de longen is lucht en op de foto die vandaag is gemaakt

zijn mijn longen prachtig zwart. Op de foto van de opname is de linkerlong vrijwel helemaal wit en grijs. Alleen de rechterlong heeft aan de bovenkant een kleine zwarte vlek. Allemaal vocht en ontstekingsweefsel.

Of ik ook de scan wil zien die zondag 21 maart is gemaakt. Uiteraard wil ik dat. Ik wil wel eens zien hoe ik er vanbinnen uitzie. Hier hetzelfde beeld. Longen waar geen plaats meer is voor lucht. De longarts geeft aan dat het er echt slecht uitzag toen ik werd opgenomen. Dat wist ik wel, maar als je het zo ziet, word je wel weer met de neus op de feiten gedrukt. Gelukkig is er nu geen rede tot zorg meer, alleen voor dankbaarheid en kan ik deze bijzondere en spannende (maar gek genoeg ook heel leerzame) periode definitief achter me laten.